

Mousse au chocolat

Épp a bejárati ajtó kilincsére helyeztem a tenyerem, amikor meghallottam a feleségem hangját. Csokoládésat hozzál, szólt utánam, azt mindenki szereti. Hátrafordultam, és láttam az előszobán keresztül, hogy a konyhaablakban áll, háttal nekem. Elfelejtettünk édességet venni, s a szemközi cukrászdából a nejem unszolására süteményt kellett hoznom.

A nappaliból halk beszélgetés hallatszott. Néhány barát volt nálunk, megszokott társaság, és egy fiatal ügynök, egy szemüveges, kedves férfi, a feleségem új munkatársa. Nagyon művelt, finom ember, majd meglátod, mondogatta a nejem többször is, mielőtt őt is meghívtuk.

Rendben, csokisat hozok, mondtam, s egy ideig még néztem a feleségem hátát; úgy tűnt, mintha görcsben lenne; feszes volt és merev. Két tenyerével a pultra támaszkodott, s mozdulatlanul bámult ki az ablakon. Elképzeltem, hogy merre járhatnak a gondolatai. Aztán kiegyenesedett, és egy borospoharat vett a kezébe. Furcsa, távolságtartó tekintettel nézett rám. Lenyomtam a kilincset, s gyors léptekkel indultam lefelé a lépcsősoron.

Kinn, a kora esti tavaszi langymelegben mély lélegzetet vettem. Az ú menti, virágzó bokrok illatát éreztem. Távolról hangos nevetés hallatszott. Egy fiatal pár haladt el előttem, a férfi a lány nyakába csókolt. A túloldaltól jól láttam, hogy kedvenc cukrászdám, a *Café Wittamer* még nyitva van. A kirakatüveg mögött, az aranyló fényben mosolygó arcok hajoltak az asztalok fölé. Brüsszel élte a maga életét.

Nyilván ezt kellene tennem nekem is, élnem a magam életét, tűnődtem, s átvágtam az úttesten.

Amint beléptem a cukrászdába, kellemes kávéillatot éreztem, majd a sütemények édeskes illatát. Gyorsan úgy döntöttem, megiszom egy rumos kávé csokoládéval és tejszínnel. Ennyi időm még van, ennyi ideig még egész jól ellesznek a vendégek nélkülem is, gondoltam.

A zsúfolt helyiség egyik félreeső szögletében megpillantottam egy üres asztalkát, s gyorsan helyet foglaltam. Az öreg pincér helyett azonban, aki korábban annyiszor kiszolgált, most egy fiatal, színes bőrű nő jött oda az

asztalomhoz. A cukrászda emblémájával ellátott rózsaszín kötény volt rajta. Biztosan új lehet itt, nyilván nemzedékváltás történt, gondoltam. Megrendeltem a kávé, és, magam sem tudom miért, nyolc csokoládés mousse-t, noha csak heten voltunk: két fiatal pár és az ügynök, valamint a feleségem és én.

Felvette a rendelést és elmosolyodott. Fekete arcában ragyogott fehér, hibátlan fogsora. Hosszú ujjával, melyeken fénylett a sötét, sima bőr, még valamit felírt a kezében tartott jegyzettömbre.

A fekete nőnek mintha többnyire nagyobb, ragyogóbb fogsoruk lenne, mint a fehér nőnek, tűnődtem aztán, amikor már az asztalon lévő újságot lapozgattam. Egyszer csak eszembe jutott a feleségem, és tudtam, ha ezt a csaknem semmitmondó, kissé idétlen tűnődésemet megemlíteném neki, milyen összehasonlítással rukkolna elő azonnal a fekete és fehér férfiakat illetően. Aztán magam előtt láttam, amint a konyhaablakban áll, és azzal a furcsa tekintetével néz rám, amelyet korábról nem ismertem.

Letettem az újságot, és kinéztem az ablakon. Egy taxi állt meg a cukrászda előtt. A sofőr kiszállt, nekitámaszkodott a járműnek, és törölgetni kezdte a szemüvegét. Ekkor hirtelen erős szél kerekedett, s még a cukrászda kirakatán át is hallani lehetett, ahogyan végigsöpört az úttesten. Egy idős pár tartott a taxi felé. A nő a férfi karjába kapaszkodott, aki jobb kezével a kalapját igyekezett a fején tartani. Beszálltak, a taxi elindult. A hátsó ülésen az idős nő összekuszált haját igazgatta.

Újra lapozni kezdtem az újságot, de csakhamar megérkezett a pincérnő. Letette a süteményesdobozt az asztalra, majd a kávéscsészét is. Épp a kis tejszínes pohárkát emelte fel a tálcáról, amikor egy kifelé igyekvő kövér férfi hátulról meglökte. A sűrű, zsíros folyadék kicsordult, s vékony csíkban végigfolyt a felszolgálónő ébenfekete karján.

Elnézést kért, de én szinte nem is hallottam, csak a fénylő, sötét bőrön húzódozó fehér csíkot bámultam.

Hirtelen megelevenedett előttem gyerekkorom egyik füledt, nyári délutánja. A Tisza menti bácskai kisváros délutáni álmát aludta. Kihalt, poros utcán igyekeztem a Rigoletto felé. Nagypám pénzt nyomott a kezembe, hogy a városka legjobb cukrászdájából sós süteményt hozzak. Örömmel vállaltam a feladatot, mivel a Rigolettóban dolgozott Jolanda, a Tisza-part legszebb lánya. Reménytelen, esős éjjeleken sokszor magam elé képzeltem tejfehér bőrét, szőke haját, s amint benyitottam a cukrászdába, tekintetemmel őt kerestem. De a pult mögött nem állt senki, s az elárvult asztalok mellett sem lehetett látni egyetlen lelket sem. Légyzümmögés hallatszott, s a falon függő kifakult portrékról sokszor látott férfiak és nők bámultak rám. Kiszáratva a másik helyiségből a harcsabajszú cukrászmester, Rudics úr hangja szűrődött ki: *Így, ni, Jolika!*

Láttam, hogy résnyire nyitva van a cukrászkonyha ajtaja, s gyorsan odalopakodtam. A nagy tálak és sütőformák között Jolandát pillantottam meg, amint kipirulva, félmeztelenül egy forgószéken ül. Rudics úr átszellemült arccal épp csokoládéval kente be Jolika porcelánkeblét...

Hosszú ideig nem tudtam szabadulni a tejfehér bőron lefolyó csokoládé látványától, s a brüsszeli *Wittamer*ben ülve, úgy tűnt, Rudics úr akkor talán élete főművét alkotta meg, igen, talán épp cukrászati *opus magnum*át.

De elhessegettem a régi emlékképeket, s kiittam a kávémat. Aztán kinyitottam a süteményesdobozt, s mélyen beszívtam az édes-kesernyűs illatot. Valójában a sós karamellamousse a kedvencem, de hát a feleségem mindig is a csokoládésat kedvelte.

Becsuktam a dobozt, felálltam, és a pulthoz léptem, hogy mielőbb fizethessek.

Míg kiállították a számlát, az üvegpult mögötti süteményeket nézegettem. Szépen sorba voltak állítva, igazi cukrászalkotmányok, s mindegyiken egy-egy kis zászló, melyen a nevük volt feltüntetve. A pult sarkában megpillantottam a feleségem kedvencét: *Mousse au chocolat*, írta szép, piros, kalligrafikus betűkkel a kis zászlón.

Önkéntelenül is nagyot sóhajtottam, majd gyorsan fizettem, és kiléptem a cukrászdából.

A szél már elállt, s a kellemes tavaszi idő fülledtre váltott. Épp át akartam kelni az úttesten, amikor éles csattanás hasított a levegőbe, majd villám fénye világította meg a környéket. Megtorpantam, és kezemben a süteményekkel felnéztem az égre. Ismét csattanás hallatszott, s az újabb villám fényében megláttam a feleségem a szemközti házunk konyhaablakában. Nem volt egyedül, az újdonsült házibarát állt mellette, keze a feleségem vállán. Épp felé hajolt, amikor újra elsötétedett minden.

Arra gondoltam, hátha tévedtem, hiszen egy másodpercnyi észlelés alatt nemigen lehet szemügyre venni a dolgokat. Hirtelen belém hasított a felismerés, hogy mennyire akarta a feleségem, hogy lejöjjen süteményért, és hogy éppen én jöjjen le.

Gyorsan átvágtam az úttesten, és csaknem futva indultam fel a lépcsősoron.

A bejárati ajtó előtt állva legszívesebben az ajtóra tapasztottam volna a fülem, de elszégyelltem magam, s amilyen halkán csak tudtam, a zárba illesztettem a kulcsot.

Amint beléptem az előszobába, meglepve láttam, hogy a konyhában ég a villany. De sem a feleségem nem volt ott, sem a fiatal ügynök.

Megjöttem, itt vannak a sütik, szóltam be a nappaliba, miközben a konyha felé indultam.

Nagyszerű, már vártunk, szólt a feleségem, mindjárt hozom a tányérokat.

Arca piroslott, s ez csak olyankor fordult elő, ha nagyon izgatott volt, vagy ha sokat ivott.

A vendégek ügyet sem vetettek rám, s valóban, minden jel szerint jól elvoltak nélkülem is.

Mielőtt beléptem a konyhába, egy pillantást vettem a konyhaajtó melletti kerek tükörbe. Nem magamat láttam benne, hanem a nappaliban lévő társaság egy részét. Az ügynök az asztalra könyökölt, s a kezében egy üres borospoharat forgatott.

A konyhában, miközben az asztalra helyeztem a süteményesdobozt, észrevettem, hogy a pulton megszaporodtak az üres borosüvegek.

Felemeltem az egyiket, hátha maradt még benne néhány korty.

Ekkor meghallottam az esőcseppek hangját az ablaküvegen. Az ablakhoz léptem, és lenéztem az utcára.

Az úttesten egy kerékpáros fiatalember nyomta nagy iramban a pedálokat. A csomagtartón hosszú hajú, fiatal lány ült. Egyik kezével a férfi derekába kapaszkodott, a másikkal egy újságot tartott a feje fölé.

Tűnődve néztem utánuk, s aztán csak le, az üres utcára, majd a túloldali cukrászdára.

Az egyik ablak melletti asztalnál úgy tűnt, Jolikát látom, amint mosolyogva engem néz, az üvegen át, miközben porcelánkebléről csöpög a csokoládé.

Megfordultam, az asztalhoz léptem, és kinyitottam a süteményesdobozt.

A nappaliból hangos nevetés hallatszott.

*Mikus
Csaba
felvétele*

Copyright 2011 © Csaba